

Dietari d'un japonès:

entre el terratrèmol, el tsunami
i la fuga radioactiva

KO TAZAWA

Il·lustració: Rocío Rodríguez

Índex

Preàmbul	7
Article publicat al diari 'Ara' el dia 20 de març	13
Resum del pensament de Shuuichi Kato	19
Dietari (del 20 de març al 8 d'abril)	23
Epíleg	63

Aquest és un dietari que vaig començar a escriure el dia 20 de març. O sigui, nou dies després del terratrèmol i el tsunami de Fukushima. Japó està passant uns moments molt difícils, els moments més difícils després de la pèrdua de la Segona Guerra Mundial, que no vaig arribar a conèixer directament.

Vivim bastant lluny de les zones directament afectades pel desastre. Per tant, el que intento fer aquí no és un reportatge com el que fan els periodistes que hi han acudit. M'agradaria deixar escrites la por, l'angúnia, la commoció, la indignació, l'opinió, d' un japonès mitjà que viu els dies de cada dia preocupat, amb la seva família. Ho podria fer algú altre en japonès, però jo sóc gairebé l'únic que puc fer-ho en català, tot i que en un català força pobre. D'aquesta manera, podré transmetre als lectors catalans, no solament el sentiment generalitzat del poble japonès, sinó també un esbós dels seus caràcters, que són únicament observables en situacions crítiques com aquesta. Espero que l'acte d'escriure sigui també útil per a nosaltres, per enfocar-nos bé i per afrontar un futur que no serà gens fàcil.

Començo per presentar-vos la meva família, perquè són els elements fonamentals del dietari. Som quatre a la nostra família: la meva dona Yoshiko, el fill gran Yu de 23 anys, el fill petit Kei de 20 anys i jo. La Yoshiko i jo vivim a Kobe, a uns 600 quilòmetres a l'oest de Tòquio. En Yu acaba de començar a treballar al *Boston Consulting Group*, a Tòquio. En Kei estudia a la *International Christian University*, a Tòquio. La Yoshiko ensenya anglès a la Universitat d'Osaka com a professora contractada. Jo sóc professor a la Universitat Hosei, a Tòquio. Hi ensenyo la llengua castellana i la cultura hispànica. Faig, cada setmana, un viatge entre Kobe i Tòquio.

Vam viure a Barcelona des de 1993 a 1996. En Yu va anar al col·legi Casp dels jesuïtes. En Kei va anar al parvulari Mainada, també al carrer de Casp. La nostra vida a Barcelona està explicada a *Cartes a Yu i Kei* (La Campana), que està exhaurit malauradament. Tots quatre parlem català. I *En Yu i en Kei tornen a Japó* (La Galera) explica la vida després de tornar al Japó dels nostres fills, d'una manera novel·lada. Tenim la casa a Kobe, però quan va ocórrer el gran terratrèmol de 1995 vivíem a Barcelona.